

АГАТА КРИСТИ ЧЕРВЕНИЯТ СИГНАЛ

Превод от английски: Веселин Иванчев, 1995

chitanka.info

— Не, но все пак колко вълнуващо — каза хубавичката мисис Евърсли, отваряйки широко красивите си, но леко глуповати очи. — Казват, че жените притежавали шесто чувство. Вярно ли е, сър Алингтън?

Известният психиатър се усмихна язвително. Той изпитваше безгранично презрение към този тип глуповати красавици. Алингтън Уест бе голям авторитет по психически заболявания и напълно съзнаваше своето място и значимост. Малко помпозен, но мъж с тежест.

— Мис Евърсли, знам, че се говорят всякакви глупости. Какво означава този термин — „шесто чувство“?

— Вие, хората на науката, сте толкова резки. А наистина е много необичайно, когато понякога човек има чувството, че със сигурност знае нещо, просто го знае, усеща го. Искам да кажа, колко е тайнствено всъщност. Клер знае какво имам предвид, нали Клер?

Тя се обърна към домакинята леко нацупена, накланяйки рамото си.

Клер Трент не отговори веднага. Бяха се събрали в тесен кръг за вечеря тя и съпругът ѝ, Вайълет Евърсли, сър Алингтън Уест и племенникът му, Дърмът Уест, стар приятел на Джак Трент. Самият Джак Трент, червендалест масивен мъж с добряшка усмивка и приятен ленив смях, подхвана:

— Дрън-дрън, Вайълет. Най-добрият ви приятел загива при железопътна злополука. Веднага си спомнете, че сте сънували черна котка миналия четвъртък. Чудесно! Значи през цялото това време сте чувствали, че нещо ще се случи.

— О, не Джак, не бъркайте предчувствията с интуицията. Хайде, сър Алингтън, не можете да отречете, че предчувствията съществуват.

— В известна степен, може би — съгласи се уклончиво известният лекар, — но винаги трябва да се има предвид, че болшинството от случаите са най-обикновени съвпадения и че съществува неотменната склонност историите да бъдат преувеличавани впоследствие.

— Не считам, че съществува подобно нещо като предчувствия — намеси се доста рязко Клер Трент. — Или нещо като интуиция, или шесто чувство, нито едно от нещата, които така словоохотливо

обсъждаме, не съществува. Ние преминаваме през живота като влак, носещ се в неизвестна посока, сред пълен мрак.

— Това едва ли е добро сравнение, мисис Трент — подметна Дърмът Уест, който вдигна глава и за пръв път се намеси в разговора. Ясните му сиви очи просветваха със странен блясък на фона на силния загар на лицето му. — Вие забравяте сигналите.

— Сигналите?

— Да, зелен в случаите, когато всичко е наред, и червен за опасност!

— Червен за опасност, колко вълнуващо! — въздъхна развълнувано Вайълет Евърсли.

Дърмът се извърна в обратната посока твърде нетърпеливо.

— Разбира се! Това е точното описание. Очаквай опасност! Червен сигнал! Внимание!

Трент се вторачи в него с любопитство.

— Дърмът, стари приятелю, говориш така, сякаш нещо подобно ти се е случвало.

— Така е. Искам да кажа, случвало ми се е.

— Разкажи ни тогава.

— Мога да ви дам един пример. Когато бях в Месопотамия, точно след Примирието, една вечер влязох в палатката си с някакво натрапчиво чувство. Опасност! Внимавай! Нямах ни най-малката представа за какво изобщо би могло да става дума. Обиколих лагера, суетейки се без нужда, и взех всички мерки срещу евентуално нападение от страна на враждебно настроени араби. После отново се върнах в палатката си. В момента, в който влязох, това чувство отново се появи по-силно от всякога. Опасност! Най-накрая изнесох едно одеяло, увих се в него и спях навън.

— И?

— Когато влязох в палатката на следващата сутрин, първото нещо, което видях, беше цял ред ножове, около половин ярд, пронизали завивката ми точно там, където щях да спя. Скоро разбрах кой го е извършил — един от арабските прислужници. Неговият син е бил разстрелян като шпионин. Какво ще кажете чичо Алингтън за тази история като илюстрация на онова, което наричам червен сигнал?

Без да се предава, специалистът се усмихна:

— Много интересна случка, скъпи ми Дърмът.

— Но не бихте я приели безрезервно?

— Не, не се съмнявам, че както твърдите, сте имали предчувствие за опасността. Аз само оспорвам произхода на предчувствието. Според вас то е дошло отвън, някакъв външен източник е повлиял на мислите ви. Напоследък обаче се установи, че почти всичко идва отвътре — от нашето подсъзнателно „аз“.

— Доброто старо подсъзнание! — провикна се Джак Трент. — Обяснението за всичко в наши дни.

Без да обръща внимание на прекъсването, сър Алингтън продължи:

— Предполагам, че с някой поглед или с нещо в себе си този арабин се е издал. Твоето съзнателно „аз“ не го е забелязало или запомнило, но подсъзнанието ти е работило в това време. То никога не забравя. Ние твърдим, че е способно да извършва съждения и анализ доста независимо от висшето съзнание или така наречената съзнателна воля. В онзи момент твоето подсъзнание е преценило, че е възможно да бъде извършен опит за покушение върху теб, и е успяло да наложи своите стракове върху съзнателното ти мислене.

— Признавам, че звучи доста убедително — усмихна се Дърмът.

— Но далеч не толкова вълнуващо — нацупи се мис Евърсли.

— Възможно е също подсъзнателно да сте почувствали омразата на този човек към вас. Това, което от стари времена се нарича телепатия, със сигурност съществува, въпреки че законите, на които се подчинява, далеч не са ясни.

— Имате ли други подобни случаи? — обърна се Клер към Дърмът.

— О, да, но нищо много показателно. Предполагам, че всички биха могли да се обяснят със съвпадения. Навремето отказах покана за една вила по единствената причина че „червеният сигнал“ просветна. Къщата изгоря през седмицата. Между другото каква роля играе подсъзнателното тук, чичо Алингтън?

— Боя се, че никаква — усмихна се той.

— Но предполагам, че имате също толкова добро обяснение. Хайде, няма нужда да проявявате такт с най-близките си роднини.

— Добре тогава, племеннико, осмелявам се да предположа, че сте отхвърлили поканата поради съвсем тривиалната причина — не ви се е ходело много. След пожара сте си помислили, че усещате

опасността и именно затова не сте отишли. Това е и обяснението, което и сега така уверено поддържате.

— Безнадеждно е — засмя се Дърмът. — Печелите с огромно предимство, а аз всеки път губя все повече и повече.

— Няма значение, мистър Уест — намеси се Вайълет Евърсли. — Аз дълбоко вярвам във вашия „червен сигнал“. В Месопотамия ли беше последният път, когато го усетихте?

— Да, до...

— Моля?

— Не, нищо.

Дърмът се умълча. Думите, които устните му щяха да произнесат и за малко не произнесоха, бяха: „Да, до миналата нощ“. У него се зароди увереност в истинността им и те напиреха да бъдат изречени, за да дадат израз на още ненапълно осъзнатите му предчувствия. Червеният сигнал светеше все по-ярко в мрака. Опасност! Приближаваща опасност!

Но защо? Каква опасност изобщо би могло да има тук, в дома на неговите приятели? Е, да, имаше една. Погледна Клер Трент, белотата ѝ, фините ѝ черти, изящната ѝ глава, оброчена със златиста коса. От известно време тази опасност съществуваше, макар че едва ли някога би могла реално да доведе до нещо. Причината бе, че Джак Трент беше най-добрият му приятел и дори повече — човекът, който бе спасил живота му във Фландрия. Затова го бяха и предложили за „Почетния кръст“. Джак бе добър приятел, един от най-добрите. Дяволски лош късмет бе, че се бе влюбил в жената на Джак. Той хранеше надежда, че някой ден всичко ще отmine. Нищо не би могло толкова дълго време да ти причинява болка. Все някак би могло да бъде заличено, точно така — да бъде изтрито. Невероятно би било тя някога да се досети, но дори и да се досети, това не би променило нещата. Произведение на изкуството, прекрасна скулптура, предмет от злато, слонова кост и блед розов корал... играчка за крал, а не жена от плът и кръв...

Клер... дори мисълта за нея, дори името ѝ, прошепнато тихо, го нараняваше... Той трябва да го преодолее... И преди се беше увличал по жени... „Но не така!“ — подсказваше му нещо. Никога така! Както и да е, това е. Нямаше никаква опасност, болка — да, но не опасност. Не опасност от типа на червения сигнал. Ставаше дума за нещо друго. Той огледа присъстващите около масата и за пръв път му дойде наум,

че компанията е доста необичайна за подобно приятелско събиране. Чичо му например много рядко вечеряше в толкова тесен приятелски кръг. А Трентови едва ли спадат към групата на добрите му стари приятели. До тази вечер Дърмът не знаеше дори, че чичо му ги познава.

Разбира се, имаше повод. Бе поканен един доста прочут медиум да проведе *сеанс* след вечеря. Сър Алингтън твърдеше, че умерено се интересува от спиритизъм. Да, това беше претекстът.

Думата се загнезди в съзнанието му. *Претекст*. Дали *сеансът* не бе просто начин да се прикрие присъствието на лекаря по време на вечерята? Низ от подробности пробяга през съзнанието му, дреболии, които е пропуснал да забележи или както би казал чичо му, подробности, останали незабелязани от съзнателното му „аз“.

Няколко пъти прочутият психиатър бе поглеждал странно, твърде странно към Клер. Изглежда я наблюдаваше. Тя се държеше неспокойно. Ръцете ѝ леко потрепваха. Беше нервна, ужасно нервна и... възможно ли бе, *изплашена*? Защо беше изплашена?

С рязко движение той се откъсна от мислите си и се заслуша в разговора около масата. Мис Евърсли беше успяла да накара големия учен да разкаже за собствените си занимания.

— Скъпа госпожице — продължаваше той, — какво е лудостта? Мога да ви уверя, че колкото повече я изучаваме, толкова ни е по-трудно да се произнесем. Всички ние на практика притежаваме известна доза самоизмама и когато стигнем дотам да си повярваме, че сме царят на Русия, ни затварят някъде или ни налагат ограничения. Но пътят е дълъг, преди да се случи това. Къде точно трябва да поставим табелата, която да сочи докъде сме нормални и откъде започва лудостта? Виждате ли, това е невъзможно да се направи. И ще ви кажа, че ако човекът, страдащ от подобно разстройство, си държи езика зад зъбите, най-вероятно е никога да не можем да го отличим от нормалния индивид. Необикновената нормалност на лудите е много интересна тема.

Сър Алингтън отпи от виното си със задоволство и лъчезарно се усмихна на компанията.

— Винаги са ми казвали, че те са много изобретателни — отбеляза мис Евърсли. — Имам предвид чалнатите.

— Невероятно много. Потискането на определена странност у някого може да има фатални последици. Както ни учи психоанализата, всякакъв вид потискане е опасно. Човекът, притежаващ някаква безопасна странност, която се задълбочава, рядко прекрива разделителната линия. Но мъжът — тук той направи пауза, — или жената, които външно изглеждат съвършено нормални, биха могли реално да се превърнат в зловещ източник на заплаха за обществото.

Погледът му леко се плъзна по масата, спря се на Клер, после пробяга обратно по същия път. Той отпи още една глътка от виното си.

Ужасни страхове обхванаха Дърмът. *Нея ли имаше той предвид? Това ли целеше? Не е възможно, но...*

— И всичко е резултат от потискане на самия себе си — въздъхна мис Евърсли. — Напълно съзнавам, че човек трябва винаги да внимава, винаги да изразява своята индивидуалност. Обратното носи ужасяващи последици.

— Скъпа мис Евърсли — възрази докторът, — съвсем не сте ме разбрали. Причината за това зло е във физическото състояние на мозъка. Понякога е увреден от външна намеса, например удар, а понякога, за жалост, увреждането е наследствено.

— Наследствеността е толкова тъжно нещо — въздъхна младата дама вяло. — Туберкулоза и тем подобни.

— Туберкулозата не е наследствена — отбеляза сухо сър Алингтън.

— Така ли? Винаги съм мислела, че е. Но лудостта е наследствена! Колко ужасно. Кой други болести са такива?

— Подагратата — усмихна се сър Алингтън — и цветната слепота. Последната е твърде интересна. Предава се пряко при мъжете, но остава латентна при жените. Така че има много мъже, страдащи от цветна слепота, докато при една жена това заболяване може да се прояви само в случай че е било латентно у майка ѝ и е налице при баща ѝ, което, бих казал, е твърде рядко съчетание. Това е така наречената полово обусловена наследственост.

— Много интересно. Но с лудостта нещата не стоят така, нали?

— Лудостта може в еднаква степен да се унаследи и от мъже, и от жени — каза мрачно лекарят.

Клер се изправи внезапно, отблъсквайки стола си толкова рязко, че той се преобърна и падна на земята. Тя беше много бледа и нервните движения на пръстите ѝ бяха съвсем очевидни.

— Вие, вие няма да се бавите, нали? — попита тя, сякаш се молеше. — Мисис Томсън ще пристигне всяка минута.

— Чашка порто и ще се присъединя към вас, нали затова сме тук? За да наблюдаваме чудесното представление, което ще ни изнесе мисис Томсън — обяви сър Алингтън. — Ха, ха! Не че няма нужда да бъде подканвана.

Той се поклони. Клер се усмихна вяло в знак на признателност и излезе от стаята, опирайки се с ръка на рамото на мис Евърсли.

— Боя се, че говорих глупости — отбеляза лекарят, докато седнаше на мястото си. — Простете, скъпи приятелю.

— Няма за какво — отвърна Трент механично.

Изглеждаше напрегнат и разтревожен. За пръв път Дърмът се чувстваше като външен човек в присъствието на своя приятел. Съществуваше някаква тайна между двамата мъже, която дори един стар приятел не можеше да сподели. И все пак цялата работа изглеждаше нереална и невероятна. На какво се основаха съмненията му? На нищо, освен на няколко погледа и на нервността на една жена.

Те продължиха да се наслаждават още съвсем кратко на виното и влязоха в гостната точно в момента, когато съобщиха за пристигането на мисис Томсън.

Медиумът бе една възпълна жена на средна възраст, безвкусно облечена в тъмнопурпурно кадифе, с висок, доста вулгарен глас.

— Надявам се, че не съм закъсняла, мисис Трент — започна тя бодро. — Вие казахте девет часа, нали?

— Точно навреме, мисис Томсън — отвърна Клер с милия си, леко дрезгав глас. — Това е нашата малка компания.

Никой не бе лично представен, както вероятно беше и редно. Медиумът огледа гостите с остър, проникващ поглед.

— Надявам се да постигнем добри резултати — отбеляза кратко тя. — Не мога да ви обясня колко е неприятно, когато съм на посещение и не мога, така да се каже, да удовлетвори публиката. Просто подлудявам. Считаю обаче, че Широмако (моят японски духовен вдъхновител), ще успее да се прояви добре тази вечер.

Чувствам се в най-добрата си форма и дори отказах да хапна заека по уелски, макар да съм луда по препеченото сиренце.

Докато слушаше, Дърмът отчасти се забавляваше, отчасти му беше противно. Колко прозаично изглеждаше цялата работа! Но все пак преценката му не беше ли прибързана? В края на краищата всичко е естествено, включително и способностите, които медиумите твърдят, че притежават, макар и същността им да е недобре разбрана. Един изкусен хирург би могъл да се оплаче от лошо храносмилане в навечерието на деликатна операция. Защо тогава да не може и мисис Томсън?

Столовете бяха подредени в кръг, осветлението бе така пригодно, че при необходимост да бъде усилено или намалявано. Дърмът забеляза, че нямаше никакво предварително *проучване* на участниците, нито пък сър Алингтън се интересува от това дали условията на *сеанса* го удовлетворяват. Да, тази история с мисис Томсън бе само номер. Сър Алингтън присъстваше тук по съвсем друга причина. Дърмът си спомни, че майката на Клер бе починала в чужбина. Около това съществуваше някаква тайнственост... По наследство...

С усилие той насочи мислите си обратно към заобикалящата го в момента действителност. След като всички заеха местата си, светлините бяха загасени и само една малка червеникава лампа бе оставена да свети на отдалечена масичка.

За известно време не се чуваше нищо, освен тихото равномерно дишане на медиума. Постепенно то ставаше все по-хрипливо. Изведнъж неочакван силен удар от далечния край на стаята накара Дърмът да подскочи. Звукът се повтори от противоположната страна. Последва истинско кресчендо от удари. Те постепенно затихнаха и внезапен звън от присмехулен смях проехтя в стаята. Последва тишина, нарушена от пронизващ глас с чудати извивки, който изобщо не наподобяваше този на мисис Томсън.

— Тук съм, джентълмени — каза той. — Дааа... тук съм аз. Искате да ми задавате въпроси?

— Кой си ти? Широмако?

— Дааа... Аз, Широмако. Напуснал света преди много време. Работи. Аз много щастлив.

Последваха детайли от живота на Широмако. Беше много тривиален и безинтересен разказ от типа, който Дърмът често бе слушал и преди. Всички бяха щастливи, много щастливи. Предаваха се послания от бегло описани роднини, като описанията бяха толкова неясни, че биха подходжали на всеки частен случай. Една възрастна дама, майка на някой от присъстващите, взе думата и сподели изтъркани максими с апломб на първооткривател, което едва ли се дължеше на темата.

— Някой друг иска да се включи сега — съобщи Широмако. — Има важно съобщение за един от джентълмените.

Последва пауза, след която проговори друг глас, предхождан от зъл, демоничен кикот.

— Ха, ха! Ха, ха, ха! По-добре не се връщай вкъщи! По-добре не се връщай вкъщи! Послушай ме!

— На кого говориш? — попита Трент.

— На един от вас тримата. На негово място не бих се върнал у дома. Опасност! Кръв! Не много кръв, но съвсем достатъчно. Не, не се връщай у дома! — гласът започна да се снишава. — *Не се връщай у дома!*

Постепенно гласът замря напълно. Дърмът почувства как кръвта му се смразява. Беше убеден, че предупреждението се отнася до него. По един или друг начин опасността витаеше навън. От медиума се изтръгна въздишка, а после стенание. Тя идваше на себе си. Светлините бяха запалени. Стоеше изправена, все още леко примигвайки.

— Надявам се, че всичко мина добре, скъпа? Надявам се.

— Всъщност твърде добре, благодаря ви, мисис Томсън.

— Предполагам, че беше Широмако?

— Да, и други.

Мисис Томсън се прозя.

— Дяволски съм изморена. Напълно изстискана. Доста изсмуква тая работа. Е, радвам се, че мина успешно. Опасявах се, че няма да е така, беше ме страх, че нещо неподходящо ще се случи. Има някакво странно усещане в стаята тази вечер.

Тя хвърли по един поглед през широките си рамене и после ги сви неспокойно.

— Не ми харесва нещо — каза тя. — Някой сред вас внезапно да е починал напоследък?

— Какво искате да кажете, сред нас?

— Близки роднини, скъпи приятели? Не? Ами ако исках да прозвуча мелодраматично, бих казала, че смъртта витае във въздуха тази вечер. Хайде, хайде, това са моите глупости. Довиждане, мисис Трент. Надявам се, че останяхте доволна.

Мисис Томсън достолепно напусна, развявайки тъмнопурпурното си одеяние.

— Дано ви е било интересно, сър Алингтън — промърмори Клер.

— Прелюбопитна вечер, скъпа. Специални благодарности за поканата. Време е да ви пожелаем лека нощ! Вие ще потанцувате, нали?

— Защо не дойдете с нас?

— Не, не. За мен е правило да съм си в леглото до единадесет и половина. Лека нощ. Лека нощ, мис Евърсли. А, Дърмът, бих искал да ти кажа две думи. Би ли дошъл с мен? Ще настигнеш другите в Графтън Гелъри.

— Разбира се, чичо. Ще се видим направо там, Трент.

В протежение на малкото разстояние до улица „Харлей“ между чичо и племенник бяха разменени само няколко думи. Сър Алингтън с половин уста се извини, че е отклонил Дърмът и го увери, че ще му отнеме само няколко минути.

— Да задържа ли колата, моето момче? — попита той, докато слизаха.

— Не се безпокойте, чичо. Ще взема такси.

— Много добре. Не обичам да задържам Чарлстън по-късно от обичайното. Лека нощ, Чарлстън. Къде, по дяволите, съм си сложил ключа?

Колата плавно се отдалечи, докато на стълбата сър Алингтън напразно претърсваше джобовете си.

— Вероятно съм го оставил в другото си сако — заключи най-накрая той. — Би ли натиснал звънеца? Надявам се Джонсън да е още горе.

Невъзмутимият Джонсън наистина отвори вратата след по-малко от минута.

— Оставил съм си някъде ключа, Джонсън — обясни сър Алингтън. — Ще донесеш ли по глътка уиски и сода в библиотеката.

— Разбира се, сър Алингтън.

Лекарят влезе в библиотеката и светна. После се приближи към Дърмът, за да затвори вратата след неговото влизане.

— Няма да те задържам Дърмът, но има нещо, което бих искал да ти кажа. Ако не греша, ти изпитваш *известна слабост*, така да се каже, към мисис Трент?

Лицето на Дърмът почервения.

— Джак Трент е най-добрият ми приятел.

— Прощавай, но това не е отговор на въпроса ми. Осмелявам се да спомена, че ти смяташ възгледите ми относно развода и други подобни въпроси за изключително пуритански, но е необходимо да ти напомня, че ти си единственият ми близък роднина и наследник.

— Не става и дума за развод — каза Дърмът ядосано.

— Не би и могло по причини, които разбирам може би по-добре от теб. Не мога да ти посоча конкретната причина, но бих искал да те предупредя. Клер Трент не е за теб.

Младият мъж посрещна твърдо погледа на чичо си.

— Много добре разбирам и ако ми позволиш, бих казал, че по-добре, отколкото предполагаш. Знам каква е причината за твоето присъствие на вечерята тази вечер.

— Хм? — докторът беше очевидно стреснат. — Как би могъл да знаеш?

— Да го наречем предположение. Ще бъде ли прав, ако кажа, че ти присъства на вечерята, изпълнявайки професионалните си задължения?

Сър Алингтън се разхождаше нагоре-надолу.

— Съвсем вярно, Дърмът. Не можех, разбира се, да го споделя с теб, макар да се опасявам, че съвсем скоро ще стане публично достояние.

Сърцето на Дърмът се сви.

— Искаш да кажеш, че си стигнал до заключение?

— Да, в семейството има случай на лудост, от страната на майката. Много тъжен случай, много тъжен.

— Не мога да повярвам.

— Предполагам, че не би могъл. Лаикът би могъл да долови твърде малко, да не кажем никакви външно видими признаци.

— А експертът?

— Доказателствата са неопровержими. В такива случаи пациентът трябва да бъде поставен под наблюдение колкото се може по-скоро.

— Божичко! — задъха се Дърмът. — Не може да затвориш някого просто така, за нищо!

— Скъпи ми Дърмът! Клиничните случаи биват затваряни само когато тяхното съществуване на свобода носи опасност за обществото!

— Голяма опасност. По всяка вероятност, странна форма на мания за убийство. Както е било при майката.

Извъръщайки се, Дърмът простена и покри лицето си с ръце. Клер, златната, прекрасна Клер!

— При създалите се обстоятелства — продължи с облекчение докторът — се чувствах длъжен да те предупредя.

— Клер — промърмори Дърмът, — моя нещастна Клер.

— Да, наистина, би трябвало всички да й съчувстват.

Изведнъж Дърмът повдигна глава.

— Не вярвам.

— Какво?

— Не мога да повярвам. Лекарите правят грешки. Всеки знае това. Те винаги са ужасно владени в специалността си.

— Скъпи ми Дърмът — повиши ядосано тон сър Алингтън.

— Казах, не вярвам. Но дори да е така, не ме интересува. Обичам Клер. Ако тя се съгласи да дойде с мен, ще я отведа далеч оттук, много далеч, някъде, където никакви лекари не могат да си пъхат носа. Ще я пазя, ще се грижа за нея, ще я обградя с любов.

— Нищо подобно няма да направиш. Да не си полудял?

Дърмът се засмя подигравателно.

— Най-вероятно *ти* би го нарекъл по този начин.

— Разбери ме, Дърмът — каза едва сдържайки се да не избухне сър Алингтън с лице, червено от напрежение, — ако го направиш, ако постъпиш по този срамен начин, това ще е краят. Ще спра парите, които получаваш всеки месец, и ще пренапиша завещанието си, оставяйки всичко, което притежавам, на различни болници.

— Постъпи както желаш с проклетите си пари — отвърна тихо Дърмът. — Аз ще имам жената, която обичам.

— Жена, която...

— Кажи още една дума срещу нея и се заклевам във Всевишния, че ще те убия! — изкрещя Дърмът.

Лек звън на чаши ги накара рязко да се обърнат. Без да го усетят, Джонсън бе влязъл с подноса точно в най-разгорещения момент на техния спор. Както и се очакваше от добрите прислужници, лицето му беше невъзмутимо, ала Дърмът се зачуди какво ли е достигнало до ушите му.

— Нямам нужда повече от теб, Джонсън — каза отсечено сър Алингтън. — Можеш да си лягаш.

— Благодаря, сър. Лека нощ, сър.

Джонсън се оттегли.

Двамата се спогледаха. Моментното прекъсване бе охладило духовете.

— Чичо — каза Дърмът, — не трябваше да говоря с теб по този начин. Напълно разбирам, че от твоя гледна точка ти си напълно прав. Но аз обичам Клер Трент от дълго време. Това, че Джак Трент е най-добрият ми приятел, бе основната причина, поради която никога не съм разкривал любовта си пред Клер. В тази ситуация обаче вече не виждам никакво препятствие. Самата мисъл, че някакви моментни обстоятелства биха могли да ме отклонят, е абсурдна. Струва ми се, че си казахме всичко, което би могло да бъде казано. Лека нощ.

— Дърмът...

— Няма смисъл да спорим повече. Лека нощ, чичо Алингтън. Съжалявам, но това е всичко.

Той излезе бързо, затваряйки вратата след себе си. Приемната бе потънала в мрак. Премина през нея, отвори външната врата, затръшна я след себе си и излезе на улицата.

Наблизо забеляза такси, от което току-що слязоха пътници. Извика го и потегли към Графтън Гелърис.

На входа на салона за танци се спря за минута объркан. Главата му се въртеше. Дрезгавият джаз, усмихващите се жени, всичко бе сякаш от друг свят.

Дали не е сънувал? Мрачният разговор с чичо му изглеждаше нереален. Клер плавно премина край него, като лилия в своята бяла

рокля, украсена със сребро, прилепнала елегантно към фините ѝ очертания. Сигурно е било лош сън.

Танцът свърши. Тя се оказа близо до него, гледаше го и му се усмихваше. Като в сън той я покани на танц. Сега тя беше в ръцете му. Дрезгавият джаз огласяше залата.

Той почувства как тя леко се отпуска.

— Уморена ли си? Искаш ли да спрем?

— Ако нямаш нищо против. Може ли да отидем някъде, където да поговорим? Има нещо, което бих искала да ти кажа.

Не е било сън. Той се върна в реалността. Как е могло да му се стори лицето ѝ спокойно и безгрижно? То излъчваше напрежение и страх. Какво всъщност знаеше тя?

Намери тихо ъгълче и те седнаха един до друг.

— Е — започна с престорена лекота той, — спомена, че искаш да ми кажеш нещо?

— Да. — Очите ѝ се бяха вторачили надолу. Ръцете ѝ нервно си играеха с пискюла на дрехата ѝ. — Трудно е. Доста трудно.

— Кажи ми, Клер.

— Само едно. Бих искала да заминеш някъде за известно време.

Той беше поразен. Бе очаквал всичко, но не и това.

— Искаш да замина? Защо?

— Най-добре е да бъде откровена, нали? Аз... аз знам, че ти си... джентълмен и мой приятел. Бих искала да заминеш, защото аз... аз си позволих да се привържа твърде много към теб.

— Клер!

Думите ѝ го накараха да онемее. Езикът му сякаш бе вързан.

— Моля те, недей да смяташ, че съм толкова самонадеяна да мисля, че ти някога би могъл да се влюбиш в мен. Това е всичко. Аз не съм много щастлива. Ох, бих искала по-скоро да заминеш.

— Клер, не знаеш ли, че съм влюбен в теб? Дяволски влюбен още от първата ни среща?

Тя повдигна стреснато очи и го погледна.

— Обичал си ме? Обичал си ме дълго време?

— Още от самото начало.

— О! — изхлипа тя. — Защо не си ми казал? Тогава? Тогава, когато можех да бъда с теб! Защо ми го казваш сега, когато е твърде

късно! Не, аз не съм на себе си. Не знам какво говоря. Никога не бих могла да бъда с теб.

— Клер, какво искаше да кажеш с това „сега е твърде късно“? Не е ли заради чичо ми? Заради това, което той знае? Защото мисли така?

Тя кимна мълчаливо, а по лицето ѝ потекоха сълзи.

— Послушай ме Клер, не трябва да вярваш във всички тези приказки. Не трябва да мислиш за подобни неща. Ще дойдеш с мен. Ще заминем за южните морета, за острови, които наподобяват зелени скъпоценности. Ти ще бъдеш щастлива там. Аз ще се грижа за теб и ще те пазя. Завинаги!

Обгърна я с ръце. Приближи я към себе си и усети, че тя трепери. В този момент тя внезапно се отскубна от него.

— О, не, моля те! Не разбираш ли? Сега не мога. Би било ужасно, ужасно, ужасно. Исках всичко да бъде прекрасно, но сега... би било ужасно!

Объркан от думите ѝ, той се поколеба. Тя го погледна умоляващо.

— Моля те, искам да бъда добра...

Без да пророни дума, Дърмът стана и се отдалечи от нея. В този момент се почувства дълбоко засегнат и опустошен от това, което бе чул. Запъти се да вземе шапката и палтото си и налетя на Трент.

— Здравей Дърмът, рано си тръгваш.

— Да, не съм в настроение за танци тази вечер.

— Скапана вечер — съгласи се тъжно Трент. — Но на теб не ти тежат проблеми като моите.

Дърмът изведнъж се паникьоса, че Трент може би ще му се довери. Не, само не това!

— Е, довиждане — сбогува се набързо той. — Прибирам се вкъщи.

— Вкъщи, а? А предупреждението на духовете?

— Ще рискувам. Лека нощ, Джак.

Квартирата му не беше много далече. Тръгна пеша, изпитвайки нужда хладният повей на нощта да поохлади трескавите му мисли.

Завъртя ключа, отвори и светна лампата в спалнята.

Изведнъж за втори път тази вечер го обзе усещането, което бе описал с думите „червен сигнал“. В този момент то бе толкова силно, че дори го накара да забрави за Клер.

Опасност! Той бе в опасност. Точно в тази минута, точно в тази стая, той бе в опасност.

За да се отърве от страха си, се опита да се надсмее над себе си. Досега червеният сигнал го бе предупреждавал навреме и му бе помагал да избегне нещастията. Подсмивайки се леко на собственото си суеверие, огледа внимателно квартирата. Не бе изключено да е влязъл някой злодей, който да го дебне. Но обиколката не доведе до нищо. Прислужникът му Милсън си беше отишъл и квартирата бе абсолютно празна.

Върна се в спалнята и бавно се съблече, като се мръщеше на себе си. Усещането за опасност бе по-остро от всякога. Отвори чекмеджето, за да си извади носна кърпа, и изведнъж се вцепени. Имаше непозната издупчина в средата на чекмеджето. Беше нещо твърдо.

Нервните му пръсти бързо захвърлиха настрани кърпичките и взеха предмета, прикрит под тях. Беше револвер.

Напълно смаян, Дърмът го огледа с изумление. Беше малко познат модел и съвсем скоро някой бе изстрелял един куршум от него. Нищо не можеше да разбере. Някой го бе поставил в чекмеджето същата тази нощ. Не бе тук, когато се обличаше за вечерята. Беше напълно сигурен.

Понечи да го върне в чекмеджето, когато звънецът го сепна. Звъненето се повтаряше отново и отново, звучейки необичайно силно сред тишината на празната квартира.

Кой би могъл да звъни на външната врата по това време? Имаше само един отговор на този въпрос, отговор инстинктивен и настоятелен.

Опасност, опасност, опасност...

Воден от някакъв инстинкт, който сам не осъзнаваше, Дърмът изгаси лампата, наметна сакото си, което лежеше на стола и отвори вратата.

Навън стояха двама души. Зад гърбовете им Дърмът успя да забележи синя униформа. Полицай!

— Мистър Уест? — попита по-близостоящият от двамата.

На Дърмът му се стори, че изминаха векове, докато отговори. Но всъщност само след секунди, твърде добре имитирайки безизразния глас на слугата си, успя да изрече:

— Мистър Уест не се е върнал още. Какво желаете от него по това време?

— Не се е върнал, а? Много добре тогава, мисля, че трябва да влезем и да го изчакаме.

— Не, не е възможно.

— Виж какво, мой човек, името ми е инспектор Верал от Скотланд Ярд и имам заповед за арест на твоя господар. Можеш да я погледнеш, ако желаеш.

Дърмът прочете предложението му лист или по скоро се престори, че го прави и попита с удивен глас:

— Но защо? Какво е извършил?

— Убийство. Сър Алингтън Уест от Харлей Стрийт.

Замаян, Дърмът отстъпи пред вдъхващите страхопочитание посетители. Влезе в гостната и запали лампата. Инспекторът го последва.

— Огледайте наоколо — даде той наставления на другия човек. После се обърна към Дърмът. — Ти стой тук, приятел. Да не се измъкнеш, за да предупредиш господаря си. Как се казваш, между другото?

— Милсън, сър.

— Кога очакваш да се върне господарят ти, Милсън?

— Не зная сър. Отиде, доколкото знам, на танци в Графтън Гелърис.

— Тръгнал си е оттам преди около час. Сигурен ли си, че не се е връщал тук?

— Не ми се вярва, сър. Предполагам, че щях да го чуя да влиза.

В този момент вторият човек влезе от съседната стая. В ръката си носеше револвер. Подаде го на инспектора с нескрито вълнение. Израз на задоволство пробяга по лицето на инспектора, докато го вземаше.

— Това решава нещата — отбеляза той. — Трябва да се е промъкнал вътре и после да е излязъл, без да успееш да го чуеш. Сигурно вече е офейкал. По-добре да тръгвам. Коули, ти ще останеш тук в случай че той се върне, и ще държиш под око този приятел. Може и да знае повече за господаря си, отколкото казва.

Инспекторът изхвърча навън. Дърмът се опита да измъкне някакви подробности от Коули, който охотно се разприказва.

— Съвсем ясен случай. Убийството бе разкрито почти веднага. Джонсън, слугата, тъкмо си бил легнал, когато му се сторило, че чува изстрел и отново слязъл долу. Намерил сър Алингтън прострелян в сърцето. Веднага ни се обади и когато пристигнахме, ни разказа, каквото знаеше.

— И това прави случая съвсем ясен? — осмели се да запита Дърмът.

— Напълно. Младият Уест се върнал заедно с чичо си и те разгорещено се карали, когато Джонсън внесъл питиетата. Старият заплашвал, че ще промени завещанието си, а твоят господар отвърнал, че ще го убие. След по-малко от пет минути проехтял изстрелът. О, да, достатъчно ясна картинка. Глупавият му младок!

Съвсем очевидно наистина. Сърцето на Дърмът се сви, когато осъзна неопровержимостта на доказателствата срещу себе си. Опасност наистина, ужасна опасност! И никакво друго разрешение, освен бягство. Мозъкът му трескаво заработи. Предложи да направи по чаша чай. Коули прие с нескрито задоволство. Вече бе претърсил квартирата и знаеше, че няма заден изход.

Разреша на Дърмът да отиде в кухнята. Веднага щом влезе там, той постави чайника да завира и започна усърдно да подрънква с чаши и чинии. После се прокрадна бързо до прозореца и повдигна долната му част. Квартирата беше на втория етаж, но от външната страна на прозореца имаше макара с метално въже, която се използваше от уличните търговци за доставки по горните етажи.

Със скоростта на светлината Дърмът се оказа навън, спускайки се надолу по металното въже. То се врязваше в ръцете му и те се разкървавиха, но той отчаяно продължаваше да се спуска.

Няколко минути по-късно вече се прокрадваше откъм задната страна на сградата. Заобикаляйки ъгъла, той налетя на една фигура, стояща до тротоара. За свое огромно учудване той разпозна Джек Трент. Трент, изглежда, напълно осъзнаваше опасността на ситуацията.

— Боже Господи, Дърмът! Бързо! Не стой така!

Хвана го под ръка и го поведе надолу към съседната улица, после сви по друга. Махнаха на едно свободно такси, скочиха в него и Трент каза своя адрес.

— Най-безопасното място в момента. Там можем да решим как да постъпим, за да отклоним тези глупаци от следите ти. Дойдох, за да

те предупредя, преди да е пристигнала полицията, но беше твърде късно.

— Дори не подозирах, че си научил. Джак, нали не вярваш...

— Разбира се, че не, стари ми приятелю. Нито за секунда не съм и помислил. Познавам те твърде добре. Независимо от това положението ти е ужасно. Дойдоха да задават въпроси. Кога си пристигнал в Графтън Гелърис, кога си си тръгнал и тем подобни. Дърмът, кой би могъл да пречука стария?

— Не мога да си представя. Но който и да е бил, е оставил револвера в моето чекмедже. Трябва съвсем внимателно да ни е следил.

— Тази история със сеанса бе дяволски странна. *Не си отивайте у дома*. Ставало е дума за горкия стар Уест. Той си отиде вкъщи и бе застрелян.

— Отнася се и до мен — каза Дърмът. — Отидох си вкъщи и там намерих подхвърлен револвер и полицейски инспектор.

— Е, надявам се, че поне за мен не се отнася — каза Трент. — Пристигнахме.

Плати на шофьора, отключи секретната брава и поведе Дърмът нагоре по тъмните стълбища към своята бърлога, която представляваше малка стаичка на първия етаж. Отвори вратата и покани Дърмът да влезе. Сетне Трент запали лампата.

— Тук е съвсем безопасно. Поне засега — отбеляза той. — Вече може да помислим и да решим какво е най-добре да се предприеме.

— Такъв глупак излязох — каза изведнъж Дърмът. — Трябваше да се досетя. Сега виждам нещата по-ясно. Цялата работа е била нагласена. На какво, по дяволите, се смееш?

В това време Трент се беше изпънал назад в стола си и се тресеше от несдържан смях. Имаше нещо злоецо в този смях. Нещо в този човек го ужасяваше. Очите му просветваха със странен блясък.

— Дяволски добре скроена работа — задъха се той. — Дърмът, моето момче, с теб е свършено.

Придърпа телефона към себе си.

— Какво смяташ да правиш? — попита Дърмът.

— Да се обадя в Скотланд Ярд. Да им кажа, че птичката е в клетката, заключена на сигурно място. Точно така, заключих вратата, когато влязохме, и ключът сега е в джоба ми. Няма смисъл да гледаш

вратата зад гърба ми. Тя води към стаята на Клер, а тя винаги я заключва от нейната страна. Страхува се от мен. От дълго време. Не забравя, че мисля за онзи нож, за дългия остър нож. Не, ти не...

Дърмът понечи да се хвърли върху него, но противникът му бе извадил един ужасен на вид револвер.

— Това е вторият — изкиска се Трент. — Първия го сложих в чекмеджето ти, след като пречуках стария Уест с него. Какво си се загледал над главата ми? Вратата? Няма надежда, дори Клер да я отвори. Тя би могла да направи това за *теб*. Но няма смисъл, защото ще те уцеля, преди да си стигнал до вратата. Няма да те прострелвам в сърцето, а само ще те раня, така че да не можеш да избягаш. Знаеш, че съм изключително добър стрелец. Веднъж спасих живота ти. Какъв глупак! Не, не! Искам да те видя обесен! Точно така, на въжето. Ножът няма да ми трябва за теб. Той е за Клер, хубавата, нежна Клер. Старият Уест знаеше. Тази вечер беше дошъл, за да разбере луд ли съм, или не. Искаше да ме затвори, така че да не успея да докопам Клер с ножа. Но аз постъпих хитро. Взех вашите ключове. Измъкнах се от танците още след пристигането ни. Видях те да излизаш от къщата му и тогава влязох. Застрелях го и веднага се измъкнах. После отидох у вас и оставих револвера. Стигнах до Графтън Гелърис почти заедно с теб и пъхнах ключа в джоба на палтото ти, докато се сбогувахме. Нямам нищо против да научиш всичко. Няма кой да ни чуе, а когато увиснеш на бесилото, ще се радвам да си спомниш, че аз съм този, който го е извършил... Боже, толкова ми е смешно! За какво мислиш? И какво по дяволите гледаш?

— Погледни зад себе си.

Трент рязко се завъртя. На прага на съседната стая стояха Клер и... инспектор Верал...

Трент реагира мигновено. Револверът проехтя само веднъж и намери целта си. Той се строполи напреко на масата. Инспекторът се втурна към него, докато Дърмът като в сън се бе втренчил в Клер. Спомените нахлуха в главата му в пълен безпорядък. Чичо му, тяхната кавга, злостастното недоразумение, семейното законодателство на Англия, което никога не би освободило Клер от лудия ѝ съпруг, „трябва всички да ѝ съчувстваме“, заговорът между нея и сър Алингтън, за който хитрият Трент се досетил, нейният вопъл „ужасно, ужасно, ужасно“. Да... но сега?

Инспекторът се изправи и печално заключи:

— Мъртъв е!

— Да — чу се да казва Дърмът, — той никога не е пропускал
целта...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.